

თ ბ ი ზ ი ს ი

6379

No 1

ბ ზ ი ზ ი ს ი

ს ზ ი ზ ი

თქცომ 1919 ბერი.

პ ა ნ ა ქ ს ი.

ტ. წალენჯიხელი: „სონეტი გრიგოლ რობაქიძეს“

„სონეტი“

კონნე სპერელი: „თეთრი გვირგვინოსანი“

ტერენტი გრანელი: „სონეტი“

არჩილ კორინთელი: „ძველ პოეზიას“

„ტრიოლეტი“

ჰერკულეს ყანჩელი: „შავი ყაბახი“

სარედაქციო პ. ლ. კობია.

ახალ სამყაროში.

სიმბოლიზმის ჯადოსნური ცეცხლის ალი მოედო პველ შაბლონიურ პოეზიას. დაიწყო ჩქარი რენესანსი ხელოვნებისა, რომლის სწრაფი გაქანებით იზნევა ბრილიანტებით შემოსილი ლანდები, და წითელ რაშების თეთრი შმანება. ამიერიდან ჩვენ არ შეგვაწუხებს პველი დახავსებული პოეზიის მკრთალი ფერები, დღეს ალურ ფრთებით ვეშვებით ახალ სამყაროში სადაც უხილავი სახეების ჩუმი თამაში გამეფებული. ჩვენ არ შეგვაშინებს სივრცის უსაზღვროება, არც პატარა კაცუნების პრიმიტიული იერიშები. ჩვენ უკვე თეთრი სამოსით დავიწყეთ ჯირითი იქ სადაც იზრდება სიმბოლიზმის მწვანე ყვავილები, ჩვენ დავცოვეთ სინამდვილე, დავგმეთ შავი წარსული და ახალ ფერებთან დავიწყეთ ვრცელი საუბარი. დღეს ჩვენ წინ იშლება ახალი ქვეყნის მუქი სურათები, რომლის მშვენიერი სანახაობა მცადა ვვაბრმავებს.

ფერად კრიალოსნებით და მზის ნათელ ელვარებით იმოსება ჩვენი სავალი გზა. ოცნება ჩვენი ამაყია და ციურ ბგერებში იფერფლება ყვითელ ალმურით. არ გვაწუხებს სიკვდილის შიში. ჩვენი უახლოეს მიზანია შევექმნათ მარადისობა, და უტყუხი სხეულით მივეგებოთ ყოველგვარ საშინელებას.

სული ჩვენი ჩქარია და შეუკავებელი.

გვიყვარს ქანაობა უმაღლეს ლიცენციაში.

ტ. წალენჯიხელი.

ს ო ნ ე ტ რ ი:

გაბაგალ ბოზაქიძეს.

ავი ზმორებით დაითალხა შენი ფარდები.
ფიქრთა მორევში დაეშვები ალურ ზანგებით.
მეწამულ გედი გინახულებს ოქროს სანკებით.
და შენც ოცნებით მზის სხივებში გადავარდები.

ფარულ თვალებით გაგაოცებს შავი დარდები.
და თვით ეროსი აგამღერებს ფერად ჰანგებით.
ფერ წასულ მთვარეს შენ შორდები ყვითელ მანგებით.
რკინის სხეულით ბოროტ სიკვდილს ეხაბარდები.

საფირონ ღამით გაგაბრაზებს ლექსი ქართული—
და ყრუ რიტმები, ერთმანეთში გადახლართული.
სტეფან მალარმის გაგონდება თეთრი წიგნები.

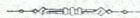
წითელ ფერებით ჩამოდნები მწვანე კანდელი.
ცეცხლის რკალებით აგათრთოლებს კორიანტელი.
და უთვალავი მოთარეშე ქუჩის ციგნები...

ს ო ნ ე ტ რ ი.

ფართო ქუჩებში დავივიწყეთ ნელი თამაში.
წყრომით იკივლებს ჩემ ცხელ ტანში შენი სხეული.
მაშინებს ყოფნა ყრუ ფიქრებში გამოხვეული.
და მაგონდება აბრეშუმის თეთრი გამაში.

ცრემლი იფეთქებს დაბნელებულ ყრუ ყახარმაში.
მალლა აიწევს ყვითელ ფრთებით წამი ეული.
დაბურულ ტყეში ჩუმად ივლის ლანდი გრძნეული.
შავი წერვები ატირდება წითელ ნარმაში.

ჩემი ოცნება შეირხევა როგორც ლერწამი,
და ცის კალთაში დაისვენებს სევდიან ძილით.
უცხო ღამეში მოკრძალებით ჩვენ თითქო სამი
ისევ ერთმანეთს დავშორდებით შორი მანძილით.
როცა დადგება მოთენთილი თეთრი მაისი,
ჩვენ შეგვაერთებს ელვარებით ნაზი დაისი.

კონნე სპერელი.

თეთრი გვირგვინოსანი.

ციურ ბგერებში აკვნესდება დამწვარი სული;
ათამაშდება უნეს გარშემო ლამის ლანდები;
გითხრობს შავ ღრქენით ჯოჯოხეთურ ზღაპრებს ავსული;
მკვდარ ოცნებათა მეფედ-მეფე უნა გახდები...

დაუნდობლობა, აღკვეთილი ჟამთა ღალატით,
რწმენას გაყინავს, მოგიწამლავს მზისეულ გრძობას.
შორს სინამდვილე გადაგისვრის ოცნების ტახტით,
და სიმახინჯეს განუცხადებ ყრუ მეგობრობას...

მკვდარი წარსულის თეთრ აჩრდილთა შავ დაკრძალვაზე,
მღულარე კრემლით განბანილი თვით დაესწრები;
თვითონ აღბეჭდავ მონურ სიტყვებს სამარის ქვაზე,
და წუთის არსი მომქმედ წუთზე არც დაჰფიქრდები...

მოკუთმენელად ჩაივლიან ყოფნის წუთები...
პარადოქსები ამოგიწვამს განაწამებ ტვისს,—
კითხვა კითხვადვე დაგრჩება და მოქანცული
ბოლოს დაიდგამ მედიდურად გიჟის თეთრ გვირგვინს...

ტერენტი გრანელი.

სონეტი.

ჩემ წყეულ სახელს შეაჩვენებს ავი ლანდები.
ოქროს ვარდებში დამაწვება გულზე ამარტი.
ისევ ბურუსით შეიმოსა რკინის დაღმართი.
კუდიანებმა დამატყვევა მაცდურ თანდებით.
წითლად დაიმსხვრა დიდ ქალაქის შუშაბანდები.
მე კი ქუჩებში საქეიფო სუფრა გავმართე.
შეშლილ ფერებით მოქანცული დღეს გავა მარტი.
და ყვითელ ზღვაში გამოჩნდება ცეცხლით ბანდები.
ფერ მიხილ გედებს ჩაბარდება ყოფნის დავთარი.
მეწამულ საბნებს აელვარებს წყრომით აფთარი.
და ფარულ წამით იფერფლება სწრაფი კანდელი.
დილის ფერ სახით მე მივყვები თეთრი ვარსკვლავებს.
და გაბრაზებით ვემუქრები ფოლადის მკლავებს.
მაგრამ სიზმარი არ მშორდება მე შარშანდელი.

არჩილ კორინთელი

მეელ ბოემიას,

შავ ჩირაღდნებით მოფრთვიათ ლურჯი ოთახი.
ანკანაკება გაუმართავს ქართველ მარაქას.
გოზაურებით გაუფსიათ ქვით-კირის თალი.
დიდ უზენაეს მიუცია უხვი ბარაქა.

ქალთა შვენებას კაცის თვალი ველარ უყურობს.
მკერდს მეტად უმკობთ ჯავაირი ლურჯი გოარი.
შავად დაგკოდავს ბროწეული ბროლის ყურები,
გვაჯის დაგმართავს მომზიბლავი თვალი გოდარის.

სუფრა შემკული ნაირ-ნაირ ორთომელებით,
და პაროფსიდზე მწიფე ხილი როგორც გოდლედი;
ჩამორიგული აღზნებული ბროლის ხელებით,
ოქროს გოვზაკზედ აღბეჭდილი ლექსი ბოდლერის.

მათი ყურებით ჩამოდნები ვით კერეონი,
და შენი სახე ღრუბელივით დაითალხება.
დუმილს ავიშლის ცოფიანი დიდი რიონი,
და სულს კლექიანს ჩუმი ხველა ჩაეპარება.

ტრიოლექტი,

როგორც ბენერგეს გავილაშქრე ლურჯ პელაგონზე,
ცხენს დეზი ვკარი გავაფრინე ფრთა მოკვეთილი,
მათრახი ვურტყვი, ყალყზე შედგა, მოვიდა გონზე,
(როგორც ბენერგეს გავილაშქრე ლურჯ პელაგონზე).
მთვარე ციალით შავათ კრთოდა ხანჯლით კვეთილი,
კბილისა ღრჭენით ქათქათობჯა ცხვირ წარკვეთილი,
მაინც აბ შევკრთი, მთვრალი ცხენი ვხტუნე განზე,
როგორც ბენერგეს გავილაშქრე ლურჯ პელაგონზე,
ცხენს დეზი ვკარი გავაფრინე ფრთა მოკვეთილი.

ჰერკულეს ყანჩელი.

შაეი ყაბახი.

ვპოვე ფოლორცი გამართული დიდი ყაბახით,
და შეიდნები, იქ მორთული ნაირ ხალებით,
იქ გმირნი სვამენ გამარჯვებას ერთი ბიდახით,
კეკლუც ქალები სჭვრეტენ იმათ ჰოვრი თვალებით.
გამარჯვებულნი დეზებს ჰკრავენ მოქანცულ რაშებს,
შემოარბენენ ერთხელ კიდევ დიდსა ფოლორცს გარს
და ვისი სახეც მათ სახეზე გაიკაშკაშებს,
თვალთ ხამებაში ქალთ მოსწყვეტენ თვალთაგან ამცდარს.
რაშს ამოვჭიმე მოსახტომად გრძელი ქეჯიმი,
მოვახტი ზურგს და შედგა იგი ორთავე ყალყზე,
ტრფობისა ქნარი იყო იმ წუთს ჩემი ეჯიბი,
ტრფობას ვაჟღერდი ვაპირებდი მეტყორცნა ხალხზე.
რაშს დეზი ვკარი, შედგა ჯერედ, შემიტრიალდა,
ნაჟღერი ტრფობა ვსტყორცნე, მაგრამ იმ ნიშანს ასცდა,
სათუთი გრძნობა რაშისაგან გამიტიალდა.
ჩემი ქვითინი ძირს მიწას და მალლა ცასა ასწვდა.
წუთი და სახე გამიბრწყინა ბანოვან ქალმა,
რაშს შემოახტა გადმაფარა ლარი-კუმაში,
წუთს გამიტაცა ნაპერწკალი „ყაბახი“-ს ქარმა,
„ყაბახი“ შავად დამიმთავრდა ფიქრთა ბრუნვაში.

სარედაქციო კოლეგია.

5 855
1919

ԽՈՒՆ ԺՆՆՉՈՒ